

Hvad er det for militær, hr. Rune Lund siger til dér? Er det internationalt militær? Er det NATO? Er det andre former for multinationale styrkebidrag? Eller hvad er det for militær, der skal være til stede?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Vi vil ikke udelukke, at det kan være nødvendigt med militære styrker i Afghanistan, men det kommer an på, hvordan de bliver brugt, det kommer an på, hvad den militære strategi er. Og hvis man tror, at man bare, f.eks. sådan som det også ligger her, kan hælde flere danske styrker ud i en militær strategi, som er totalt fejlslagen, så er det spild af danske soldaters liv, så er det en krig, som bare vil skabe mere død og ødelæggelse og mere lidelse.

Der er til gengæld heller ikke nogen tvivl om, at hvis Taleban skulle gå hele vejen til Kabul, så ville det være et tilbageskridt. Det er der ingen tvivl om. Selv med alle de krigsforbrydere, der sidder i den afghanske regering, alle de krigsforbrydere fra Den Nordlige Alliance, som er med dér, så ville det være et tilbageskridt, hvis det var Taleban, der gik til Kabul, så det skal man selvfølgelig undgå.

Men det, der er problemet med den nuværende måde at gøre det på, er, at man sådan set bare styrker de fundamentalistiske kræfter, som man egentlig går og siger at man er dernede for at kæmpe.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så bliver det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne takke for den brede støtte til beslutningsforslaget. Jeg finder, det er meget vigtigt for vores soldater både i Afghanistan og i Irak, at de føler hele Danmarks støtte. Og det er jo stort set tilfældet med den opbakning, beslutningsforslaget har her i dag. Soldaterne er der for os, soldaterne er der for verdenssamfundet på FN's opfordring. De er der for alle de afghanere og irakere, der søger en fremtid i fred og i frihed. Og for at beskytte dem mod alle de stærke og totalitære kræfter, der ikke vil give dem fred og frihed, så ofrer de, nogle af dem, deres liv.

Det er et meget stort offer, og vi sørger med dem, men vi takker også dem og alle deres kamrater, vi takker deres familier, fordi de har vil-

let stille op for at beskytte ret og rimelighed og de enkelte menneskers mulighed for at leve i fred og i frihed, når Danmark kalder, når verdenssamfundet kalder.

KL 17.35

Det må ikke blive forgæves, og der vil jeg godt sige, at tiden i Afghanistan efter Talebans fald har bragt markante fremskridt i Afghanistan. Der er blevet afholdt præsident- og parlamentsvalg. Grundlæggende menneskerettigheder er indskrevet i forfatningen. Kvinders rettigheder er blevet forbedret. 28 pct. af medlemmerne af parlamentet er kvinder. Der er en kvindelig guvernør. Og der er mediefrihed, som der ikke var før. Der er vist nok 8 tv-stationer og vist nok 300 aviser, hvilket er utænkeligt i Taleban-samfund. Sundhedsydelse er nu udbredt til over 80 pct. af befolkningen i Afghanistan. Polio er næsten udryddet. Antallet af børn, der går i skole, er femdoblet til nu 5 millioner, hvoraf de 37 pct. er piger, som før overhovedet ikke fik lov til at gå i skole. Antallet af lærere er steget fra ca. 21.000 i 2001 til over 180.000 i dag, og heraf er en tredjedel kvinder.

Og det er ikke mindst inden for undervisnings- og skoleområdet, at Danmark bliver bedt i Helmand om at være aktiv. Man beder os simpelt hen om at koordinere den internationale indsats på undervisnings- og skoleområdet i Helmand. Så derfor er det jo også forkert, når man heroppefra taler om det militære som noget af det eneste, vi laver, og det civile kommer bagefter. Nej, det hænger jo sammen. Vi skal handle så civilt som muligt. Og vi skal handle så militært som nødvendigt. Det er det, der hedder civil og militær samtænkning, og det er det, vi vil.

At vi har oplevet disse fremgange, har jo kun været muligt takket være en beslutsom militær og civil indsats fra det internationale samfunds side. Det har ikke været nemt. Det har bragt ofre, men det har altså nyttet.

Jeg skal selvfølgelig medgive, at situationen fortsat er skrøbelig, og i perioder går den tilbage i Helmand. Men der skal man altså ikke glemme, at når det er så svært i Helmand, er det, fordi det er blevet lettere i nord og i midten. Det har jo hele tiden været en strategi med fire faser, hvor man først tog fase 1 og fase 2 og fik stabiliseret dem, og derfor kan det ikke komme bag på nogen, når man går videre til fase 3 og fase 4, at man så selvfølgelig møder en stærk modstand mod, at der bliver ordnede forhold mod de totalitære kræfter. Og derfor kan udviklingen stadig vende, og alt, hvad der er arbejdet så hårdt for i